

Ramon Ripoll: company i amic sincerament radical, radicalment incansable

Publiquem els textos que es van llegir en nom de Capgirem Vic, Unitat contra el Feixisme i el Racisme i Càrnies en Lluita a l'acte de comiat a Ramon Ripoll

Ramon Ripoll aguantant l'estelada de la capçalera en una manifestació de la Diada a Vic | Dolors Pena

L'activista vigatà Ramon Ripoll va morir dimarts passat als 62 anys. Dijous va fer-se la cerimònia de comiat al tanatori de Vic, en un acte que van seguir centenars de persones. En acabat va començar una marxa fins el cementiri, on el fèretre amb el cos de Ramon Ripoll va entrar carregat a les espatlles de les seves dues filles i amics i companys de lluites, per entremig d'un passadís d'estelades i altres banderes reivindicatives. Un cop dins el cementiri se li va fer l'últim comiat, com havia succeït moments abans al tanatori, al so de la Muixeranga i els Segadors, himnes dels Països Catalans i de Catalunya, i d'un llarguíssim aplaudiment. Tot seguit, un nombrós grup va dirigir-se al carrer Virrei Avilés de Vic, on es va canviar el nom de les plaques amb el nom del militar i colonitzador espanyol pel de Ramon Ripoll, en una última acció d'homenatge a l'activista vigatà.

PER EN RAMON

En Ramon era un amic, un molt bon amic. Durant molts anys per mi era només un conegut lluitador incansable, però amb el temps, batalla a batalla compartida suposo que ens vam anar agafant afecte i respecte mutu.

Ens vam fer amics. No recordo exactament el dia que vaig conèixer en Ramon, però segur que ell anava amb la seva furgoneta traslladant material de l'Ajuntament i cagant-se anant i tornant amb la caspa vigatana. Nosaltres érem molt joves, guerrejàvem per Vic amb l'Assemblea Jove, Maulets o La Torratxa. A ell li encantava que hi fóssim i a nosaltres ens encantava que hi fos ell. Més d'un dia i de dos l'Ajuntament ens havia negat la cessió d'algun material i ell ens el treia d'estranguis. Quedaves amb ell, et passava a recollir amb la furgo i a carregar material. I durant el viatge vinga a rajar de l'Ajuntament, que si el bisbe, que si l'Atlàntida...

Llavors a la CUP ja vam militar junts, llargues hores de reunió, i com les allargava.... Era tot sentiment i tant ens abraçàvem com ens empenyàvem. I evidentment de seguida ens va trobar massa institucionals. Però ell sempre hi ha sigut. «Som la CUP o no som la CUP?», deia.

Però que el tio s'empenyava molt fort, eh! A moltíssimes assemblees s'havia aixecat dient-nos de tot, ens fotia una botifarra i marxava. Però sempre fèiem les paus. Un dia, després d'haver-nos dit de tot en una reunió al local del carrer Sant Just, algú va comentar que entre les banderes hissades que hi havia a l'Atlàntida pel festival de Cantoni, hi havia la bandera d'Israel. Ens ho vam anar a mirar i hi havia la de Israel i al costat una blavera. Al cap de 5 minuts ja no hi eren, i hi havia l'estelada roja que en Ramon SEMPRE portava al macuto. Ja havíem fet les paus. L'any següent la van tornar a penjar, i és clar, hi vam tornar. Però aquell any ja posats vam treure la d'Israel, la blavera, la d'Estats Units i la de la Unió Europea.

Ara ja us ho podem dir, quan Vic es despertava amb el centre ple de pintades amb estelades que enlloc d'estel hi havia un asterisc, havia sigut en Ramon.

Però com dic, en Ramon sempre hi ha sigut. Durant l'època que vaig ser regidor, és una cosa que vaig valorar molt, d'ell i d'altres. Sempre s'hi podia comptar.

Perquè en Ramon ho tenia claríssim, tancava el puny més fort i l'alçava més amunt que ningú. I quan cantàvem els Segadors el «que tremoli l'enemic» el deia tant fort com podia. Perquè què coi, ell volia que l'enemic tremolés de veritat, el de Madrid, el de Barcelona i el de Vic. Encara que a vegades no ho semblés, ell tenia molt clar qui és l'enemic.

Per últim, tingueu clar que si ara s'aixequés ens diria que som una colla d'hipòcrites, però acte seguit s'emocionaria més que ningú i estaria eternament agraït per sempre més.

Seguirem construint poder popular com tu feies, tu ens has empès a fer-ho i ho seguiràs fent.

Visca la terra, mori el mal govern!

[Text llegit per Nil Puigvila en representació de l'assemblea de Capgirem Vic]

Entrada del fèretre al cementiri de Vic portat per família, amics i companys de Ramon Ripoll entremig d'un passadís d'estelades Foto: Dolors Pena

EN RAMON HI ERA SEMPRE. SEMPRE. SEMPRE

Pensar en el Ramon és recordar-lo amb el micro, amunt i avall, donant veu a qui ho necessitava.

Davant de l'escorxador Esfosa hi va ser, cada dia durant els 27 dies llargs de l'acampada.

A la plaça del Pes, a Vic, va muntar el micro per als treballadors de l'escorxador Le Porc Gourmet, la primera vegada que van sortir al carrer a reivindicar els seus drets.

I després, tantes i tantes vegades.

Pensar en el Ramon és recordar-lo amb les estelades que feia sorgir arreu, com per art de màgia.

Pensar en el Ramon és recordar les parets encartellades, les parets escrites.

És recordar-lo amb el puny enlaire: «Lluitar, crear, poder popular»!

En Ramon hi era sempre. Sempre. Sempre.

Era un company i un amic sincerament radical. Radicalment incansable.

Amb ell, no hi havia lluites impossibles: les va fer totes possibles i abastables, des de l'entrega i l'esforç permanent.

No el vam merèixer gaire, però la seva llavor ho pot tot.

En homenatge, tossudament alçats, continuarem la lluita: gràcies, Ramon Ripoll!

[Text llegit per Montse Castañé, en nom de Càrnies en Lluita]

Steve Cedar, un dels companys de lluita de Ramon Ripoll que van col·locar el seu nom a les plaques del carrer Virrei Avilés Foto: Dolors Pena

UN OCELLET LLIURE

«Bon dia, saps si es farà cap assemblea per proposar accions per l'U d'octubre?».

«Avui dimarts a les 20 hores a Can Pau Raba?».

«Com quedem per dijous, Arbúcies, portaré cotxe».

«Bona vesprada: aniràs a l'acció groga a 2/4 de 10?».

«Quedem a plaça, portaré material, et vinc a buscar?».

«A les 18:30 hi ha concentració?».

«Bon dia, planteu cartells avui? Us preparo cola, a les 21:00 seré a l'ETC».

Missatges d'en Ramon, activista en totes les lluites.

Nosaltres hem tingut el privilegi de compartir amb ell la seva lluita antifeixista, sense treva. Si es feia una concentració, hi era en Ramon; si es feia una manifestació, hi era en Ramon; si es feia una encartellada, una bustiada, hi era en Ramon, en les parades d'UCFR dels mercats sempre hi era

en Ramon. En les nostres assemblees hi era en Ramon, amb propostes d'acció per aturar el creixement del feixisme. Logística, acció, debats, propostes... sempre hi era en Ramon. Sense en Ramon la lluita antifeixista a Vic i Osona no hagués arribat on ha arribat. A l'eliminació institucional del feixisme a Vic. En Ramon entenia que la lluita hauria de seguir, i per això, fa dies que ja tenia entre mans la pancarta de solidaritat amb les companyes y companys de Ripoll, en la mateixa lluita contra les idees feixistes i racistes.

Era un lluitador convençut i incansable. Un company carinyós i crític a la vegada. Un ocellet lliure que volava en una direcció decidida, a vegades en contra dels vents, però sempre en rumb de la lluita antifeixista i l'alliberament humà.

«Pots comptar amb la meva assistència».

«No passaran, petons».

«Demà vindràs a la paella?».

«Antifeixistes sempre, no oblidem».

«Quedem a les 18:00 hores a sota casa teva...»

Quina tristor, company, ja no podem quedar mai més. Però que sàpigues que et portarem al cor sempre.

No passaran!

[Text llegit per Katia Juncks i Steve Cedar, en nom d'Unitat contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) d'Osona i el Ripollès]